

טיב הקהילה

י"ל ע"י קהילת שבת בני ד' אויף אידיש

משיגת מייד ורמנו תורה
חכמי וזמלאה פתח רמזאמי שלום א'

טיב

המערכת

עברו את ה' בשמחה

א איד איז אנגעקומען אויבן אין הימל נאך די הונדערט און צוואנציג און עס איז קלאר געווארן אז ער האט נישט פארמאגט קיין תורה, נישט קיין תפילה און נישט קיין מעשים טובים אזוי אז ער האט למעשה נישט געהאט ווער עס זאל מסלין טוב זיין אויף אים אויסער עטליכע מלאכים מיט אפגעהאקטע פיס. און דער איד שרייט ביטערליך: היתכן? וויאזוי קען דאס זיין? איך האב דאך קיינמאל נישט פארפילט תפילה בציווה, איך האב קובע געווען עתים לתורה, און אויך האב איך געטון אסאך פעולות פון חסד. וואו איז אלעס פארשוואונדן געווארן?

רש"י הקדוש ערקלערט די ווערטער אין אונזער פרשה "לרצונכם תובח", זאגנדיג אז דער קרבן ווענדט זיך אין די מחשבה וואס מען טראכט אינדעדייט וואס מען איז מקריב דער קרבן, "שם החשוב בו מחשבת פסול, לא יאה לכם לרצון, און נאכמעק, "שתהא וזביתון על סתל לאלכל בזמנך, זענען מיר דא אז אויב דער מענטש האט געטראכט א מחשבה צו עסן דעם קרבן "חוץ לזמנו" ווערט דער קרבן פסול דערמיט, און אפילו אויב ער האט חרטה געהאט נאכדעם און האט עס יא געגעסן אינדעדייט, איז עס פסול און דער קרבן איז פסול.

היינטיגע צייטן, וואס מיר האבן נישט קיין בית המקדש, נישט קיין מזבח און נישט קיין קרבן, האבן מיר די תפילות וואס זיי זענען אויפן פלאץ פון די קרבנות אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "ונשלמה פרים שפתנו", דארפן מיר זיך לערנען פון די הלכות פון די קרבנות אז דער עיקר איז די מחשבה וואס הייסט אז אויב א מענטש טראכט אן אומגעוואונטשענע מחשבה אינדעדייט פון לערנען תורה אדער ביים דאווענען און אזוי אויך ביים מקיים זיין א מצוה, איז דאס פסול און די מחשבה איז פסול די מצוה, און פון די אנדערע זייט קען מען פילפאכט "איפריבך" דער ווערט פון די מצוה דורך שלימות המחשבה.

דעריבער איז זייער וויכטיג אז ביים טון די מצוה זאל מען האבן א גוטע מחשבה און די מצוה זאל געטון ווערן לשימה און זייער שטארק בשמחה, אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין די ספרים אז דער אר"י הקדוש און די אנדערע צדיקים וועלכע זענען אנגעקומען צו היינט מדריות האבן מעיד געווען אויף זיך אז אלעס וואס זיי האבן משיג געווען איז געווען נאר דורכדעם וואס זיי זענען געווען בשמחה.

און יעצט, ווען מיר זענען מקיים א מצוה אדער ווען מען לערנט תורה און ווען מען דאוונט, לאמיר געדענקען אז דער עיקר ווענדט זיך אין די מחשבה וואס מען האט אינדעדייט וואס מען טוט די מצוה, און אין די שמחה מיט וועלכע מיר די מצוה. ווייל טאקע, די שמחה מיט וואס מען טוט די מצוה, דאס איז דער עיקר!

(עפי" טיב תורה - אמור)

בד

דעי בלעטל

אמור

י אייר תשפ"ד

אז בירקן לויט אסאך דורשים

זמני הדלקת נרות ומצוה

6:55

8:12

8:49

הדרגה

מוצש"ק

ר"ת

סוף זמן קריאת שמע והפילה

סוף זמן קריאת שמע והפילה

סוף זמן קריאת שמע והפילה

סוף זמן קריאת שמע והפילה

מלין סס:

פב

שנה ב'

טיב

הפרשה

ונקדשתי בתוך בני ישראל

די מצוה פון מסירות נפש למען שמו

יתברך

אין די וואכנדיגע פרשה לערנען מיר איבער אסאך מצוות. ווען די תורה רעדט פון די מצוה פון קרבנות און נאכן געבן די ציווי אז מען זאל הלילה נישט לאזן געטעניגן די קרבנות געבט די תורה אן אזארה איבער די מצוה פון קידוש שם שמים אז מען זאל נישט מחלל זיין שם שמים נאר מקדש זיין שמו יתברך.

דער חסיד הפסוק (כ"ב, ל"ב) איז זאל תחלו את שם קדשי ונקדשותי בתוך בני ישראל.

מיר ווייסן דאך אז קיין ווארט אין די תורה און נישט איבריג און ווען מען לערנט די פסוק זעט עס אויס ווי די תורה ווארט איבער די וועלכע זאל צוויי מאל. די תורה איז מוהר אז מען זאל נישט מחלל זיין שם שמים און גלייך נאך דעם שטייט אז מען זאל מקדש זיין שם שמים בתוך בני ישראל - עס וואלט געווען גענוג אז אזארה אז מען זאל נישט מחלל זיין שמו יתברך אז מען זאל וויסן אז מען מוז מקדש זיין שמו יתברך.

רש"י אויפן ארט שטעלט זיך אויף דעם און ער איז עס מיישט אז עס איז א ליטש פאר די מצוה פון קידוש השם אז מען זאל זיך מוסר נפש ווי למען שמו יתברך און ווי דער לשון פון רש"י איז דאזיג: ממשמע שנאמר ולא תחללו, מה תלמוד לומר ונקדשת, מסור עצמך וקדש שמי, יכול ביחוד תלמוד לומר בתוך בני ישראל, וכשהוא מוסר עצמו יסור עצמו על מנת לומר שכל המוסר עצמו על מנת גוים אין ענישין לו, כגון שכן מצוה בחגיגה מישאל ועודיה שלא מסור עצמו על מנת הנס.

די מצוה פון קידוש שמו יתברך באגלייט שוין כלל ישראל אין אלע דורות און עס איז איינס פון די יסודות פון אידישקייט און די ציווי אויף דעם ווערט דערמאנט דא אין דעם פסוק, אבער פון דעם רש"י קען מען אויסלערנען אז עס איז נישט גענוג אז מען ווייסט וועגן איה, נאר מען דארף זיין אויסגעקאכט אין איה, ווייל עס איז דא חילוקים ווי אזוי עס גייט צו צי עס דארף זיין בריבים אדער ביחוד ווי מען זעט אז פון דער "בתוך בני ישראל".

ווען מען רעדט פון "מסירות נפש" שפילן אויך די אומשטענדן די ראלע געווענליך איז די פליכט פון קידוש שמו יתברך נאר אויך די דריי עבודות אבער בשעת א שמו

<<< תפסן אן עטור ב' >>>

מען קען הערן שמועס'ן און דרושת

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נופער

אידיש: 073-2951321 | ערשט: 073-2951320

לויט הנהגות רבות ויחידים ישיבין | עורך: א. שווייצר

טיב

הנהגות

א

איז עס אויך אויף קליינטיקייטן און ווי דער לשון החלל איז אז עס איז אפילו אויף עיקרית דמסאני.

אין הלכה האט מען אויך באשטימט א ספעציעלע ברכה פאר איר, די ברכה אין 'המקדש שמו בדיבם'.

רעדנדיג וועגן די מצוה איז וויכטיג מערער צו זיין די נקודה אז אזוי ווי די דעטערמין לערנען עס, דאריין מען עס אויך אריינלייגן אין די יונגע קינדער, ווייל דאס איז א מצוה ווי אלע מצוות.

צווישן די גדולים וואס האבן געווינדעט א פרק פאר דעם און איבער די פליכט אז מען זאל עס נישט איינבאן אין זיך און דער הייליגער רבי ר' אלימלך מליזנסק ז"ל. אין די באקאנטע צעטיל קטן שרייבט ער ווי אזוי איד דאך אריינגעטען אין קאפ אריין די מצוה אז עס וועט אויסשטעלן אין קאפ מיט ווען עס איז גענוג אז סיי אין פרידעם צייטן, ווייל במחשבה קען מען מקיים זיין די מצוה א באנער צייט.

לחיבת הקודש וועלן מיר דאראפברענגען די דריי סעיפים וואו ער רעדט ארום וועגן דעם:

א. בכל עת ורגע שיהיה פני מן התורה ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטהו ויכול לישן ויהיה מחרחר מצוות עשה זו של ונקדשותי בתוך בני ישראל, ודומה בנפשו ויצירי במחשבתו כאלו הוא טובל ונראה גורע לפניו עני הלשמה וזאת בשביל קדושת השם שוכר את הדבר ומפיל א"ע להאש על קידוש השם ומחשבתו טובה הקב"ה מצרפה למעשה ומצאנו שאינו שוכב ויושב בטל רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק א' של ק"ש וברכה ראשונה של שמונה עשרה ייהדר כל' ועוד יכין אינו אהו כל אומות עולם בכל עינים קשים ויפשוטו עורו במשדו להכחיש ה' בחרדו ויסבול כל היסורים ולא יודה להם ח"ו ויציר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כלל וזהו יצא די חיוב ק"ש והפלה ח"ו.

ג. גם בשעת אכילה חיונו יכין כלל וכשתחליל להרגיש תענוג גשמי יציר במחשבתו כלל ויתכין ומיד יאמר בפיו ובלבד שיהיה לו תענוג ושימחה בעשייתו של קדושתו באופן ר"ל מרגשות תענוג גשמי הזה הורוא מחרגת משכב דהיינו וכן יאמר דהיינו לבד שיהיה לו תענוג ושימחה בעשייתו של קדושתו באופן ר"ל שאפילו ויתכין אותו ורגשותו באמצע אכילה חיונו לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח א"ע על קידוש השם יודת מתענוג עמי שהיה. אין שיהיה דובר באמת בלבדו שיהיה או בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור ולא ישעה א"ע להיות כענוג דעת לעיונה ח"ו.

ווען מען לערנט די ווערטער וואס עס א פחד. מען זעט ווי די נושא האט געברענגט פארן צדיק אין דעם האט געטעשט פאר וויכטיג עס ארויסצוברענגען אז דער ציבור זאל וויסן אז עס איז דא אזא מצוה און עס קענען מקיים זיין יעדע צייט.

מען קען צולייגן די נקודה וואס די ווערטער פון דעם צדיק איז משפיע אויפן איד. מען ווייסן דאך אז א איד איז שורב פון צוויי הפכים. פון איין זייט איז א איד א שטיק קדושה – א חלק אלהי-המטעל וואס קומט אראפ מחרת כסא הכבוד. יד חלק האתא א נאנצער לעבן אן אנגייענדע תשוקה זיך צוריקקערן צו אים מקדש. די ארט וואו עס איז דא גענוג טע, אונטער דער כסא הכבוד. דאנעם איז דא אין א מענטש דער צווייטער טייל און דאס איז די מענטשליכע קדושה וואס איז א שטיק גשמי און א נאנץ לעבן צייט עס צו גשמיט. צווישן די צוויי טיילן איז דא אן אנגייענדע מלחמה ביידע ווילן באהערשן דער מענטש און די רייס זיך ארום אין דעם מענטש. דער צייט ארויף און דער צייט אראפ. די מלחמה איז א נאנץ לעבן. אויך אין די עלטערע יארן, ביז צו די לעצטע מיטט און א נעצה פארן מענטש אז ער זאל זיך קענען שטארקן איבער איר איז צו שטארקן די חלק הרוחני אין אים אז די גשמיט זאל נישט קענען שולט זיין אויף אים נאר ער זאל זיך אויסלייטערן מער און מער און ווערן הנהיגותדיגער, ווייל נאר אז די רוחניות איז שטארק קען מען שטייען העכער און העכער.

אבער אז מען זאל אנוקומען צו די דרגה איז א שווערע זאך, און איינס פון די זעכסן און ערע צעה וואס ווערט געברענגט אין דער דערמאנטער שטיקל פון 'צעטיל קטן'.

ווען א איד לעבט מיט די געדאנק פון 'קידוש השם' און ער איז צו חתובן אין א ווערט פון זיך אליין דער חלק הגשמי ארום ווייל ער איז מולול אין איר. אזא איד וואס טוט עס מיט א אמת וועט זיך גרינגען מתגבר זיין אויף די שמועות ווי וועלט פארנעמט נישט קיין פלאץ ביז אים.

זאל מען וואה זיין אז מיטן זאל קענען מקדש זיין שמו יתברך בעולם און עס זאל שוין מקיים ווערן אז יעדער וועט זאגן די אלוהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה אכ"ר.

טיב

הושענה

מעשיות אויף השגחה פרשית

ה'תשס"ח חורף ל'תשס"ט

דער אלטער האושה אין די ריכטיגע אינעם

די געשעעניש וואס איז טייל היינט מיט האט פאסירט מער ווי צען יאר צוריק. פאר לאנגע יארן האבן איר געהאט א חלום צו פראווענען דער יום טוב פסח און ירושלים עירלה מיט סייענע קינדער און איינקלער. אין האב געהאפט אז מיר וועלן זוכה זיין אז משיח וועט זיין דא און מיר וועלן נאך קענען מקריב זיין דער קרבן פסח אין בית המקדש.

עטליכע חדשים פריער איז די הכנות אריין אין שוואונג מען האט זיך נאכגעפונעט אויף א גרויסע קאספערקעס וואו די באנצע משפחה וועט קענען זיין צוזאמען אויף פסח.

נאך לאנגע הכנות איז דער טאג אנגעקומען. אינאיינעם מיט די באנצע משפחה האבן מיר זיך קווארטירט אין די שיינע גרויסע דירה. עס איז געווען צוגעשטעלט מיט אלע צוגעהערן. יעדער האט זיך אריינגעוועלט א בעט, א צימער, מען האט איינגעדעקט די קאך לבדו יום טוב פסח און יעדער איז געווען צופרידן.

אז די קינדער זאלן האבן באשעפטיגט האבן מיר געבעטן אז רוה וואס האט אין איר א וואסער צו קענען דארט שווימען.

די ערשטע נאכט איז אנגעקומען. מען האט זיך גענייט צווישן שלאפן אבער מיטאפאל האט זיך א קאלטקייט געשפירט אין די ביינער. די ירושלימער נעכט זענען בארימט מיט איר שניידענדע קעלט. די ירושלימער קינדער וועלן זיך נישט צוגעבן מיט דאנעמען אבער מיר זענען נישט געוואוינט דערצו, מיר זענען געלאפן אנצוגיין די הייזערן מיטטעם אבער עס האט נישט געארבעט.

מיר האבן זיך פארבינדן מיט דער וואס איז פאראנטווארטליך אויף דעם הערדיג און עס איז דא א טעכטער פלעקע האט ער גלייך באשטעלט א טעכטערקע וואס עס זאל קומען וואס עס וואס עס האט דארט פאסירט.

עס איז שוין געווען בימינאס. דער טעכטערקע האט נישט געקענט קומען, ער האט פארשפארקט זיך איר דארט אינדרער.

"ווען דו גייסט אהין קלוג מיר, האט דער פאראנטווארטליכער זיך געבעטן די דעם טעכטערקע.

דער טעכטערקע האט אים פארשפארקט אז ער וועט נישט קומען אין די דירה און וואס ער זאל אים קליינען, אבער ווי עס שיינט האט ער פארגעסן פון די בקשה און ער איז געקומען צווישן אריין און זיך געגעסן צו די ארבעט.

ווען דער וואס איז געשטעלט האט געזעהן אז דער טעכטערקע האט זיך געפערדעט און איז אנגעקומען אין די דירה נאך איידער ער האט אים דערציילט דערוועגן אז ער געקומען צוליפן צום שטוב וועלענדיג זיין זיכער אז ער ווייסט וואס ער האט צו טון, נאך איידער ער אנטלויפט פון דארט און פארפערט צו דערגיין די פארבלעם.

איינקומענדיג אין די קאספערקע איז ער אריבער די אונטערשטע שטאק וואו עס איז געווען, וואו מען קען זיך שווימען. ער האט שוין געהאלטן ביים אריבערגיין ווען פלוצלעך ווערט ער שאקירט, ער זעט ווי א קליין קינד דערטוועקט זיך אין וואסער.

אין סעקונדעס איז ער געווען אין די וואסער און ארויסגעשטעלט דאס קינד. די געניש פון דאס קינד איז געווען בלוי, מען האט גלייך אלימירט אן אמבולאנס און געפירט דאס קינד אין שפיטאל.

אין שפיטאל האט מען געראטעוועט דאס קינד – מען האט אים סטאביליזירט און א טאג דערנאך איז ער באפרייט געווארן פון שפיטאל בחסדי ה'.

נאר שפעטער האבן מיר אנגעהויבן צוזאמגעשטעלן דאס בילד, אז ווי אזוי הקב"ה האט געשיקט די רפאה פאר די סכס. ער האט זיך ארויסגעשטעלט אז די הייזערן מיטעם האט פון געארבעט, מיר האבן פשוט נישט געוואוסט ווי אזוי מען נוצט עס.

אין דער פאקט אז ביידע זענען געקומען אין אן אנדערע צייט איז געווען א נס. אזוי האט מען איר געקענט אנטדעקן בשעת מעשה דאס קינד.

[די מעשה האט דער בעל המעשה נש. דערציילט בהתרגשות פאר מורב חסידות]

שלימ"א

א רפואה לויטן זור!

אז אלע וואס זענען קראנק געווארן אויף דעם קרענק האבן זיך באניצט מיט דינק בארישטלעך ביים פונען די ציין...

אין די זעלבע תקופה האט זיך דער הייליגער באבובער בעל קדושת ציון זיך אויסגעדרוקט זאגנדיג עס איז נישטא קיין יסורים און קיין עבירות ווען עס זענען דא נייע סארטן עבירות קומען נייע סארטן יסורים חלילה... ווייל רפואה הנה איז אלעמאל געוואנדן און רפואה תפוש, די רפואה מצווה עשה זענען אנגעקומן די רפואה תרפא, די רפואה מענטשן, און די שפלה מצווה לא תעשה זענען אנגעקומן די שפלה גדים אויז א דער קרענק וואס ווערט אנגעקוקט אינעם קוף איז דער שורש דערפון אין א מחלה וואס איז פארהאנען אין דער נפש און נשמה פון אדם דעם מענטש.

די חסידישע הויפן פון דער צאנזער גזע האט מען אין פארגאסענען צייטן מקדיש געווען אז זיי זענען בחורים זאלן זיך נישט באטייליגן ביי די טישן ווי אויך ביי אנדערע מעשים אינעם חצר הקודש, לויטן אמטוינען פון דער הייליגער צדיק בעל דברי חיים זצוקל י"ע. די סיבה פון אט די הקפדה איז געווען, כדי די בחורים זאלן אויסהאלטן יעדער רגע פון זייער צייט אין זייערע בעסטע יארן, אויז דאס זענען די ימי חברות און האבנדיג אין זייער פלאמעדיגע יונגע פרישקייט, זאלן זיי אפזיין זייער צייט בלויז מיטן לערנען ומרא חסותא פון יען עסק הכולל. אויז איז אויסגעקומען בכעט אלע מעשים און טישן און אנדערע חסידישע ענינים איז געווען געאייגנט בעיקר פאר יונגעלייט אז עלטערע.

אויך האט לערנען חסידישע ספרים און דאס עסק זיין אין זיי, איז געווען בעיקר פאר יונגעלייט, אז עס זאל זיין פאר ספרי הדידות כדי זיי זאלן זיין געשטעלט ווערן פון זייער הייזט לימוד אין גלגל און כדי זיי זאלן קענען מיט ישוב הדעת עסק זיין נאר אינעם עסק הסוגיא און אינעם ביהוד הלבב כדרך בית צאנז לדורותיה.

טראגדיע ווען דער הייליגער רבי בן ציון פון אבוב זיך בעל קדושת ציון, איז אויסגעקומען געוואנדן אלס רבי, האט ער דאס געטישט, און ער האט געהייסן אז אלע בחורים מלבד ענין גדול, זאלן זיך באטייליגן ביי די טישן מיט קטני שבת. - און נאכטאם אין אהייב האט דאס אויסגעקומען ווי א חרדוה און ביים עולם איז עס אויסגעקומען געווארן מיט וואונדער, ווי וועלט ווי שטארק מען האט מקדיש געווארן אין צאנז און מען זאל נאכטישט שנה זיין פון דער מנהג פון די פריערדיגע באנע נאך א שטיק צייט אין קלאר געווארן דער זאך און יעדער האט געקענט זען אז דער רבי איז געקענט בבחינת חכם עדיף מנביא וויבאלד ער האט געזען דאס וואס עס היינט געשען, ווייל נאך די צווייטע וועלט מלחמה איז געקומען א שווערדיג, און באפירט איז דאס איינער ווערן געווען פאר די יונג.

ווי באוואוסט, איז איידער די צווייטע וועלט מלחמה געווען א פליין פון אלע

י"איש מוקדם לידותם, אשר יהיה בו מום, לא יקרב להקריב להם אלקיו. כל איש אשר בו מום, וכו', לא יבש להקריב את אשר בו מום בו את להם אלקיו לא יבש להקריב. אך זה הפירוש לא יבא, ואל המזבח לא יבש כי מום בו, ולא יחלל את מקדש, כי אני ה' מקדש". (ויקרא כא, טז-כג).

דער פייסוואלדיגער טעם פון אט די מצוה ווערט ערקלערט אין די הייליגע ספרים וויבאלד אן קאפעריילדיגער פעלער האט איר שורש אין א פעלער וואס געפינט זיך אינעם נפש. אויז ווי עס איז באוואוסט און דער רמ"א איבערס פונעם קוף זענען אנטקען די רמ"א איבערס און די נשמה וועלכע זענען יונג זייער חיות און עקזיסטענץ פון די רמ"א מצוות עשה. אויז אין די שפלה גדים פונעם קוף זענען אנטקען די שפלה מצווה לא תעשה וועלכע מאכן עקזיסטירן די גדים פון דער נפש און די נשמה.

דעריבער, ווער עס האט א מום דער קען נישט מקריב זיין די איש, וויבאלד דער מום וואס געפינט זיך אין זיין קוף טוט ווייזן אויף א חסרון וואס איז דא אין זיין נפש און אין זיין נשמה, אויב איר, וויאזוי קען ער זיך דערנענטערן צום פירות און צום מנחה צו מקריב זיין דאס דעם אלקים, מיט א נפש וואס איז פעלעדיג וויבאלד דערמיט ווערט ער גערעכנט פאר א מחלל את מקדש השם.

דעריבער זאל דער מענטש צום ערשט מתקן זיין דער נפש און נשמה בקדושה, כי אני ה' מקדש. און דורכן מתקן זיין דער עס און חסרון אינעם נפש וועלן עס פון זיך אליין ארויסוואנדן ווערן די פערלעך אינעם קוף און חסרונות וועלן ערשטלע ווערן ברחוקות ובנשיות בשלימות לטובה.

אין די צייטן פון דער הייליגער באבובער בעל קדושת ציון זצוקל ה"ה, האט זיך פארשפרייט די "אפנעדיגט" קרענק וואס היינטיגע צייטן ווייסן פיר אז דאס קוסט פון די באזונדערענען בלינדע קישקע [חופתאן] אבער אין יונגע צייטן איז דאס געווען א נייע און זעלענע קרענק וואס מען האט נישט געוואוסט פון וואס עס קוסט און וואס עס געפינט זיך, און אויך האט מען נישט געוואוסט וואס זענען די זאכן וואס ברענגען דערצו אז עס זאל זיין פארשפרייט. זענען געווען די בעסטע דעמאנישע פארשפער איבער די וועלט און פארשפרייט דעריין מיט וואס איז דער זעלבער ווי אנדערע ווי די פריערדיגע דורות, און פארהאט איז אט די קרענק געקומען דוראף אין די דאזיגע צייטן.

וועלכע פון די פארשפער האט געהאלטן אז דער פארפערטיגער פון די לופט וואס ווערט מער און מער איבער די וועלט, דורכדעם וואס ער האבן דעמאלסט אנגעהויבן שטארק פארשפרייט ווערן פארשפרייט מאשענען און אויטאס וועלכע פלעגן דעמאלסט ארויסלייגן אסאך שטעלעך רוק, איז דאס וואס ברענגט צו די נייע סארטן קרענק. אנדערע פארשפער האבן אבער נאך אסאך פארשפרייטן באשלאסן, אז דאס קוסט פון דעם וואס מען האט אנגעהויבן "פערן" די צייטן מיט האדערע בארישטלעך... אז אט זענען צייטן זענען די בארישטלעך געווען דיק, און איז געווען פארשפרייט ארויסגעשלעפט שיקלעך הויט פון העכער די ציין, און דאס איז ארויסגעקומען אין געדינעם און צוגעברענגט די "אפנעדיגט" קרענק... - אז אט זענען געקומען אנאליז זענען די געלעגנע פארפאסאן אנגעקומען, נאכדעם וואס עס איז קלאר פאסענעשטעלט געווארן,

ערליי מאדען גרופעס פאר די יונגע וועלכע האבן זיך אויסגעשטעלט דורך אומעלכ וואס זענען געווען שורע ישיאל, און פילע אידשע בחורים זענען דאסמאל ליבן אריינגעפאלן אין זייער נעץ. דורכדעם וואס דער רבי האט געהייסן אז אלע בחורים פון קליין ביז גרים, זאלן מיטהאלטן א טישן און הייליגע מעסעמס האט ער מקרב געווען די הערצער פון די בחורים מיט ליבשאפט און בענקעניש, און מיט הייליגע זמירות פארן הייליגן באשעפער אין שבת וימים טובים און דערמיט האט ער געראטעוועט די הארץ פון די יונג און זי זאלן נישט פארפאלן ווערן דורך אלע שעדליכע קצבות וויבאלד די יין הייליגע פאסענטע האבן זיי געהאט גענוג ווארעקטאן און טיטשט.

און אויז האט נאכגעפאלט נאך אסאך חסידישע הויפן וועלכע זענען געקומען אויף זיין דרך, און האבן אריינגעקומען אין בחורים אז זיי זאלן זיך שטולען זיך ביי די טישן און דאס גלייכ, מיטן ציל צו האטעווען דעם יענע דוד. אויז ווי עס איז טאקע איינגעזען היינט אין אלע חצרות הקודש, אפילו צווישן די צאנזער איינקלעך, כדור.

אין איין געלעגנהייט, ביים אהייב פון זיין תהנה האט זיך דער הייליגער קדושת ציון אסאך באגעגנט מיט איינע פון די גדולי האדמו"רים און זיין דוד, מיטן באטייליגט פון פילע חסידים וועלכע האבן זיך צוזאמגעשטופט קעגן אויף קעפ צו הערן דעם סוד שיה שדיף קדש פון די גרויסע צדיקים. דאס איז געווען די ערשטע תקופה נאך טויש וואס דער באבובער רבי האט געמאכט וועגן די בחורים וואס געמאלט האט נאכטיש יעדער פארשטאנען זיין ווייטע בליק, און איינמאל דעם שמועס האט אים דער צווייטער רבי געפרעגט וועגן דעם טויש וואס ער האט געמאכט, אנדערש ווי זיינע עלטערן וועגן די תהנה ביי די בחורים.

האט דער הייליגער קדושת ציון אים געענטפערט: בשרוכם וועל און איין דערציילן א קורצע משנה וועלכע איז געשען נישט לאנג צוריק אינדערציט פון דער ערשטע וועלט מלחמה. ביי אט דעם שווערן קאסאן צווישן יידישלאנד און רוסלאנד, האבן די רוסן דערפונען צום ערשטן מאל די נא-באבובער, וואס אנשטאט שייסן מיט פייער און פולוועך, האבן זיי געמאכט טורליכע נאג וואס איז געווען זייער שעדליך וויבאלד עס האט זיך פארשפרייט איבער זייער א גרויסן שטח און אויז האבן זיי צוגעברענגט אז דער פיינט זאל פארגען.

די שמועה האט זיך דורכגעפילט בייס פראנק, אז געקומען פון די אויערן פון די יידישע געמאלע וועלכע האבן נישט געקענט פארשטיין פארהאט די סאלאדאן קעספן נישט קעגן די רוסן מיט פעסטקייט ווי זייער שטייגער. האבן זיי געשיקט איינע פון די הויכע גענעראלן אין זייער מיליטער, אז ער זאל גיין צום פראנט כדי צו הייבן דעם סארטל פון די סאלאדאן. דער גענעראל איז גלייך אראפגעפארן אויך, און האט זיך געדייט מיט גרים פארהאט צווישן די סאלאדאן אלעגאנדיג פלאמעדיגע לעקציעס איבער דעם גרויסן פארמאגאטורליכקייט וואס זיי טראגן פאר זייער שטעלדאמ, און אז דער קעספער דארף זיין שטאלץ און קעספן ביי זיין לעצטע טראפ בלזט און אויז ווייט. איינמאל ווען ער איז געשטאנען אין געדינעם פאר די סאלאדאן, איז פולגעבן געפאלן אומ נאג-באבוב נישט ווייט פון וואו ער איז געקומען און געדינט. ווי אז איינגעליק האבן זיך אלע סאלאדאן אויסגעלייגט אויף דער ערד, אויז ווי מען האט זיי אויסגעלערט. אין יעדע צייט ווען דאס איז

ספר
שעד
הכונות
פירוש ט"ב הכונות
סידוד
דש"ש

פסח
ספירת
העומר
שבועות
בין המצרים
ראש השנה
יום הכיפורים
שנת ימי תשובה
סוכות
חנוכה
פורים
שבת ד"כ

עַל הַבְּרָכָה יַעֲמִדוּ

